

JAN KUČERA

**NOVÝ
SVĚT 2**

NOVÝ SVĚT 2

Jan KUČERA

MOTO

Osud rozdává karty a my jsme nuceni s nimi hrát.

V roce 2190 provozovalo patnáct set nadšenců již více než sto let v několika generacích tři hrady pro zájemce o cestu v čase do třináctého století. Mnozí se na těch hradech už narodili. Okolo nich ve starém světě zuřily pandemie covidu-19 a především jeho mutace, které svou smrtností pomalu likvidovaly během desítek let lidstvo především ve městech, kde žilo více než devadesát procent lidí. Už dávno na nové a nové mutace nestačila řecká abeceda, tak nastoupila čísla. Nakonec nevyhnutelně došlo k celosvětové APOKALYPSE, kterou přežily jen malé skupinky zcela izolovaných lidí včetně osazenstva našich tří hradů.

V předchozím díle jsme s nimi prožívali jejich boj o jídlo a bezpečí na českomoravském pomezí po „bodu zlomu“, když se odmlčel éter. Uplynulo dalších pětadvacet let. Přeživší lidé se uchýlili pod ochranu hradů, kde začali hospodařit jako jejich předkové ve středověku, bez strojů, jen s tažnými koňmi. Nyní se společnosti žijící na historickém území Čech a Moravy rozhodly spojit své síly z izolovaných hradů, vsí a malých městeček do většího společného celku. Chtějí vytvořit společenství ve formě obnoveného Království českého. Za čtvrt století vyrostla nová generace, která starý svět už nepoznala. Ano, byl to strach, který všechny hnal do větších celků, aby měli větší šanci společně se ubránit nepřátelům útočícím zpoza hranic naší země. Spojoval je všechny jazyk i společná historie, ale bude to stačit?

1./ ÚVOD

Chtěl jsem vložit do „základů“ nového nebo znovuobnoveného Českého království prvky společné historie, na které můžeme navázat. To bylo mým cílem cesty před prvním velkým sněmem české šlechty, nebo spíš současných majitelů hradů, vsí a městeček, které jejich hrady chránily. Od českých korunovačních klenotů císaře Karla IV. až po symbol bílého lva a naši českou hymnu. Bylo jaro roku 2215, pětadvacet let od „bodu zlomu“ a zrození NOVÉHO SVĚTA! Řadu dní jsem si lámal hlavu nad otázkou, zda se mám ucházet o titul českého krále. Blížila se mi padesátka, už ve mně nebylo tolik rvavosti mládí jako před čtvrtstoletím, kdy jsem spolu s otcem převzal vedení našeho hradu a tak nějak nenápadně i dalších tří hradů. Z původních tří tisíc vzrostlo naše společenství již na více než deset tisíc lidí. Většina z nich byli mládí, kteří jiný než Nový svět nepoznali.

Mimořádně se zvýšila porodnost. Pět až šest dětí v rodině byl skoro standard. Příčiněním našeho vynikajícího doktora Hrona a jeho studentů medicíny se snížila úmrtnost při porodech na minimum. Všichni jsme se svorně starali o výživu, zdraví a výchovu našich dětí, v nichž jsme viděli náš největší poklad. Dobrá a zdravá přírodní strava bez chemie, dostatek pohybu na čerstvém vzduchu a výcvik bojového umění se zbraní i bez ní formoval novou odolnou generaci mladých lidí. Absence nikotinu, kofeinu, tvrdého alkoholu a jiných drog ve společnosti nám s péčí o zdraví mladých lidí jen pomáhala.

Tak jako dokázala příroda svou pandemií zdecimovat lidskou populaci na naší planetě, tak v ní bylo zřejmě i řešení uvedené pandemie. Doktor Hron se nad řešením zamýšlel se svým týmem celý život, až se mu jej možná podařilo najít. Bylo až úsměvně jednoduché. Vědci celého světa hledali léky přes chemii, a on jej našel v přírodě. Již před lety viděl, jak horalé, kteří je přijali mezi sebe, jedí v zimě kysané zelí jako většina venkovanů. Tak se na tento produkt zaměřil a zjistil, že je tam možná klíč k přežití. Saláty z kysaného zelí a především šťáva ze zelí měly blahodárné léčebné i preventivní účinky na mutace covidu-19. Bude nakonec řešení jednoduché? Začtete se do dalších příběhů našich hrdinů, kteří se rozhodli pokročit v dalším vývoji „Nového světa“ od individuální bezpečnosti až k té kolektivní.

Věděli jsme dobře, že nejsme v Evropě první, kteří se k tomuto kroku odhodlali. Národ jezdců žijící na uherských pláních nás předběhl o desítky let. I v dalších oblastech vznikají vyšší správní celky, do nichž se sdružují jiné národy a společenství ve středu Evropy.

2./ PŘÍPRAVY NA CESTU DO PRAHY

Pořád jsem přemýšlel nad tím, zda by měl být budoucí král moudrý, bojovný, nebo mimořádně přísný, aby udržel šlechtu v mezích zákona jejich hradů. Nakonec zvítězila moudrost budoucího krále a já se definitivně rozhodl na radu všech lidí ve svém okolí kandidaturu přijmout a o titul krále se ucházet. Všude vonělo jaro. Rodila se jehňata, kůzlata a pastviny kolem hradu se krásně zelenaly. Nevím, proč jsem se té cesty nějak podvědomě obával. Cítil jsem, že dříve nebo později nás stejně čeká stěhování právě do Prahy, která se zase stane centrem nově se rodícího království. Žil jsem na našem hradě celý život. V Praze jsem, pravda, studoval, ale už jsem tam skoro třicet let nebyl. Na naši výpravu se hlásilo tolik lidí, že jsme jich museli většinu odmítnout.

Původně jsem chtěl nechat doma i svého syna Marka, ale tolik toužil Prahu vidět, že jsem nakonec souhlasil. Poslední, kdo mne přemluvil k účasti na výpravě, byla Diana se svými amazonkami. Těch už je dnes třicet. Její manžel Ursus se zcela ponořil do vojenského výcviku našich chlapců. Diana vlastně vedla a řídila jejich hrad Lesov prakticky sama. Musím přiznat, že se její hrad rychle zařadil mezi vzkvétající sídla našeho společenství. Nabídla se, že se svou skupinou pojede den před naší výpravou. Čtení mapy a práci s buzolou má v malíčku. Cestu bude značit, a pokud se vyskytne jakákoli překážka nebo potíže, pošle jednu dívku se vzkazem k naší

výpravě. To se mi moc líbilo, a tak jsem nakonec souhlasil. Připravili jsme deset vozů naložených jídlem a vodou na naši „spanilou jízdu za poklady“.

Vyjeli jsme v doprovodu padesáti jezdců, kteří byli na oklamání případných lapků vyzbrojeni oštěpem a mečem. Ale pod pláští měli všichni krátké střelné zbraně. Zpráva o tom, že chystáme výpravu, se jistě rozšířila po celém okolí. S Dianiným předvojem nás byla stovka ozbrojenců, a to si myslím, že byla dostatečná ochrana naší výpravy. Neznali jsme cesty a hlavně jejich stav, a tak jsme odhadovali výpravu spíš na týdny nežli na dny. Jen s mapou a buzolou jsme hledali sjízdné cesty k našemu cíli, k Praze.

3./ DIANA A JEJÍ DOPROVOD

Diana převlékla své jezdkyňe do oblečení, které na první pohled maskovalo jejich pohlaví. Vskutku ve svých kápích a helmicích dívky vypadaly jako vojenská družina. Vezly si s sebou pět nákladních koní, na kterých měly vše potřebné na cestu včetně jídla a stanů. Po poradě jsme výpravu rozdělili na čtyři oddíly. Den před námi vyjela Diana se svým oddílem. Naši padesátku mužů doprovodu jsme rozdělili na dvacítku, která jela pár set metrů před vozy, a třicítka nám kryla záda. Na noc jsme měli společný tábor. Vozy jsme sestavili do čtverce, uvnitř byli koně a naši muži ve stanech. Hlídky byly samozřejmostí. Blížící se nebezpečí signalizoval výstřel do vzduchu. Na Dianě bylo vidět, že se po zimě začala nudit, a proto jí naše výprava přišla vhod.

Nabídl jsem jí i dvě sekery a pilu. Tvářila se udiveně, ale nakonec náradí přidala na nákladní koně a vyjela den před námi. Měli jsme slušné mapy, které jsme doplnili podle zpráv o dobré orientační body vedoucí k našemu prvnímu cíli, kterým byla Stará Boleslav. Raději jsem používal silnice nižších tříd vedoucí mimo velká města, protože nebyly tak zatarasené autovraky jako silnice prvních tříd a dálnic. Byl jsem udivený, jak se za těch skoro třicet let rozšířily lesní porosty. Jen jednou jsme se trochu vyděsili, když jsme viděli, jak se na lesní mýtině pase stádo asi třiceti pravých amerických bizonů i s telaty. Lovce z našeho doprovodu mi vyprávěl, že bizonům chybí plachost, kterou mají evropští zubři a divoče žijící hovězí dobytek, a tak se snadněji

loví. Asi utekli z nějaké soukromé obory nebo ZOO. Naše vozy měly plachty a táhla je dvojice koní zapřažená za sebou. Několikrát jsme museli řezat klády spadlé přes lesní cesty, abychom vozům uvolnili cestu. Každý den se nám podařilo ulovit nějakou zvěř, a tak jsme již třetí den ani nesáhli na naše zásoby.

Když jsme již potřetí stavěli tábor po celodenní jízdě, přiklusala k nám jedna Dianina dívka. Susedla a hned chtěla pít. Pak jsme si s ní sedli k ohni, kde se peklo maso, a ona začala vyprávět. Diana vytvořila tři skupiny po deseti na dohled od sebe, a když projížděly hustým lesem, tak první skupinu chtěli zaskočit lapkové. Strom skácený přes cestu je nezastavil. Když jej přeskočily, dojela je druhá skupina a měly lapky mezi sebou. Když je odzbrojily, tak teprve chlapi poznali, že je přemohly mladé ženy a dívky. Zuřili, ale už jim to nebylo nic platné. Nakonec se přiznali, že jsou z nedaleké tvrze a mají za úkol vybírat od cestujících obchodníků poplatek.

Když je Diana nechala prohledat, našla u nich naše stříbrné pražské groše. To ji pobavilo a vysvětlovala, že ty mince jsou od nás, z našich hradů, kde je razíme z dobrého stříbra. Nakonec přijala s dívkami pozvání do nedaleké tvrze za jediné podmínky. Chlapi chtěli, aby je dívky rozvázaly a vrátily jim zbraně. Diana s úsměvem souhlasila. Muži z mlázi vyvedli své koně a jeli před dívkami po skoro neznatelné pěšině. Asi za dvacet minut přijeli k velké vesnici obklopené poli, nad níž byla tvrz s kolovou hradbou a dřevěnou hláskou. Na zavolání se s vrzáním otevřela vrata do tvrze a vyšel jim v ústrety místní zeman.

Pořád se nepřestával divit, když zjistil, že jeho chlapi přivedli oddíl amazonek. Pozval dívky do tvrze a během hodiny pro ně uspořádal slušnou hostinu.

Po třech dnech v sedle si Diana i dívky rády sedly na pevné lavice k teplému jídlu. Zeman o našich hradech moc dobře věděl, a dokonce byl i pozvaný na velký sněm české šlechty. Ve tvrzi a vsi žilo několik stovek dobře živených lidí. Bylo vidět, že se o ně zeman stará. Dívky přespaly ve stodole na seně a hned po brzké snídani se vydaly na další cestu. Zeman si oblékl brnění a sám je lesem vyprovodil na lesní cestu, po které původně jely. Jen je upozornil na fakt, že jarní vody strhly most u nedaleké obce a s vozy si budou muset o několik kilometrů

zajet. Proto Diana vyslala jednu dívku se vzkazem k vozům, aby včas změnily směr cesty. Zeman se Dianě poklonil a vrátil se zpět na lesní pěšinu.

4./ HLEDÁNÍ SCHŮDNÉ CESTY

Touto první objížďkou potíže teprve začaly. Po cestě bylo stržených mostů více, a tak se cesta zdržovala. Do Staré Boleslavi dorazily vozy s několikadenním zpožděním. Míjeli jsme prázdné vsi, zarostlá a zaplevelená pole plná náletových dřevin i tisíce rezavějících aut. Pečlivě jsme zaznamenávali cestu pro návrat. Bylo vidět, že v okolí naší cesty řádila opakovaně jarní voda. Půda okolo cesty byla rozmočená, a tak muži raději vyráželi na lov pěšky, bez koní. Evidentně byla v lesních porostech přemnožená zvěř, a tak byl její lov pro zkušené lovce příjemnou zábavou.

Několikrát jsme museli dokonce stavět hatě přes rozvodněné potoky a říčky. Jen jsme doufali, že slunce při našem návratu promočenou půdu částečně vysuší. Zatím jsme jeli celkem nalahko, ale vracet se doufám budeme s plnými, a tudíž přetíženými vozy. Proto jezdci pořád hledali pro naše vozy tu nejlepší volnou cestu. Krajina bez lidí působila tak bezútěšně, ale byli jsme teprve na začátku vytvoření nové společnosti, nového království i nového světa. Čtvrtý den jsme jeli až do soumraku, než jsme našli suché a vyvýšené místo pro náš tábor. Ještě že jsme měli z cesty lesem nasbírané suché dřevo na ohně. Jinak by nás čekala jen studená večere.

Nabízel jsem dívce od Diany doprovod k její skupině, ale měla příkaz přidat se až na místě první zastávky, to je ve Staré Boleslavi.

Přiznám se, že do toho městečka přijedu poprvé v životě. Po cestě se na nás pokusila zaútočit smečka zdivočelých psů, ale poté co šíp zasáhl vůdce smečky, ostatní se rozprchli do všech stran. Dnes večer jsme poprvé použili naše zásoby na cestu. V bažinách žádná zvěř nebyla. Cesta proběhla klidně, asi i proto, že jsme cestovali samou rovinou, která postrádala obydlené hrady. Půda často zaplavovaná vodou se nehodila k zemědělskému využití. Opuštěné vsi a městečka přibývaly a bylo nám jasné, že se blížíme ke středu naší vlasti s Prahou uprostřed. Další den dopoledne jsme vyjeli z lesa a před námi byla Stará Boleslav. Místo, kde se formovala naše státnost před více než tisícem let. Městečko bylo také opuštěné. Ale pro jistotu jsme před nás pustili dvě dvojice našich loveckých psů. Za chvíli se ozval radostný štěkot a my jsme dorazili k táboru Diany a jejích amazonek.

5./ STARÁ BOLESLAV – PALÁDIUM

Bylo vidět, že i Diana je z opuštěné a bezútěšné krajiny sklíčená a beze slov se přidává k naší výpravě jako předvoj na dohled. I mužům bylo ve společnosti amazonek veseleji. Hned jsme zamířili do kostela, kde bylo v trezorové místnosti Paládium. Údajně bylo ze slitiny zlata, stříbra a dalších kovů snad ještě ze starověku. Podle pověsti je na naše území přinesli jako dar věrozvěstové Cyril a Metoděj. Potom jej darovala kněžna Ludmila svatému Václavovi a pak se předávalo z generace na generaci. Měli jsme s sebou dva šikovné zámečníky, kteří po dvou hodinách snažení trezorovou místnost otevřeli.

Na Paládium byla vyrobena speciální skříňka na převoz. Do ní jsme jej uložili a přenesli do prvního vozu. Jediné, co mne opravdu překvapilo, byla jeho velikost. Čekal jsem věc podstatně větší. Většina lidí již dávno zapomněla, co to Paládium je a jaký má vlastně pro Čechy a jejich království význam. Další úkol pro naše učitele, aby do osnov zařadili tyto mimořádně důležité věci a vysvětlili dětem jejich význam pro naše budoucí království. Začalo se stmívat, a tak jsme se rozhodli v městečku přenocovat. My i koně byli po skoro týdenní cestě notně unaveni. Včera jsme po slušné silnici jeli od Poděbrad přes Sadskou až do Čelákovic. Děvčata z Dianiny skupiny se ujala vaření a ve třech kotlích uvařila vynikající jelení guláš s chlebem. Sklízela ode všech jen samou chválu.

Na další cestu jsme vyrazili až po pořádné snídani. Tady už byly silnice kvalitní, ale museli jsme hledat tu nejkratší a nejméně vraky zatarasenou cestu k našemu cíli. Přes Jirny a Úvaly jsme obcházeli Prahu obloukem, abychom se dostali na výpadovku na Kutnou Horu. To se nám podařilo až druhý den v Říčanech. Pak jsme pokračovali přes Uhříněves, Štěrboholy až do Malešic, kde jsme přenocovali. Zdržovalo nás jen neustálé odtahování autovraků z cesty, aby naše vozy mohly projet. Tam už jsem ty tázavé pohledy nevydržel a večer jsem celé výpravě vyprávěl, proč jsme museli do Staré Boleslavi a co to Paládium vlastně je. Jaký má pro nás jako pro Čechy význam. Snad všichni všechno pochopili a krom stráží šli klidněji spát.

Stráže si v nastalé tmě všimli ohně ve vzdálenosti několika kilometrů ve směru naší jízdy. Tak jsme se domluvili s Dianou, že ráno vyrazí se dvěma skupinami svých amazonek věc prozkoumat.

Zvědavost Dianu natolik přemohla, že vyrazila s dívkami bez snídaně, hned jak se rozednilo. My jsme se vydali na cestu asi za dvě hodiny a čekalo nás malé překvapení. Diana si dávala opožděnou snídani a s jejími dívkami snídala i skupinka otrhaných lidí.

Paládium

Na místě jsme se dozvěděli, že se jedná o tři páry uprchlých otroků se třemi odrostlejšími dětmi. Majitel s nimi zacházel tak krutě, že útěk do neznáma pro ně bylo jediné možné řešení. Měli jen jeden luk a tři nože. Tak jsme je vybavili luky, meči a noži, aby nebyli v té divočině tak bezbranní. Také jsme jim nechali zásoby jídla nejméně na měsíc. Bylo nám líto především těch pohublých dětí. Dostali od nás i pláště a deky. Byli rádi nejen za naše dary, ale hlavně za ujistění, že rozhodně nejsou jedinými lidmi v okolí, ale že v České kotlině žijí tisíce dalších

lidí. Navíc jsem jim sdělil, že za pár měsíců se začne osidlovat liduprázdná Praha, která bude chtít jíst, a to bude šance i pro ně. Vše, co nepotřebují, dobře na trhu prodají.

Poslední, a pro ně snad ten největší dárek, byl jeden náš kotlík na trojnožce, aby si mohli uvařit polévku či jiné jídlo nad ohněm, a vojenské křesadlo na rozdělání ohně. Moc nám děkovali, ale nakonec bylo vidět, že jsou rádi, že naše velká a silně ozbrojená družina zmizela v dálce.

6./ PRVNÍ POKLAD MÁME

Mohl jsem si odškrtnout první bod na svém pomyslném seznamu úkolů naší výpravy. Myslím si, že to bude pro našeho kněze velké překvapení, a pro ostatní na budoucím sněmu přímo šok. Pořád jsem měl ze vstupu do Prahy nějaké obavy, ale se stovkou vytrénovaných ozbrojenců se snad není čeho obávat. Než pojedeme na Pražský hrad, chtěl bych navštívit Karlovu univerzitu a prozatím odvézt do naší úschovy insignie jednotlivých fakult. Také zakládací listinu univerzity. Na samotném Hradě je naším cílem krom korunovačních klenotů i Zlatá bula sicilská, dokument upravující volbu českého krále a právo na celistvé území Čech a Markrabství moravské.

Ve skrytu duše jsem doufal v objevení kasáren a zbrojnice Hradní stráže. Zato doktor Hron snil o vyloupení některé z pražských nemocnic. Ve snech a představách jsem plánoval dva prstence hradeb kolem Prahy. První na řadě bude obnova historických středověkých hradeb tak, jak je měla Praha ve středověku. Hradčany s Hradem, Vyšehrad a mezi nimi Malá Strana, Staré a Nové Město pražské. Druhý prstenec hradeb by měl vést od Nuselského údolí přes obnovenou Koňskou bránu až po horu Vítkov a k řece Vltavě. Nakonec i znovu opevnit Hrad tím, že se strhne most přes Jelení příkop a strhnou se schody vedoucí na Hrad ze zahrad. Práce na řadu let, pokud se podaří sehnat dostatečné množství dělníků.